Згадую: так я в дитинстві любив
Вибігти вранці із хати:
Тільки послухати шелести нив,
З вітром пісні поспівати.

Що говорив мені в лісі струмок,
Що мені поле шуміло —
Мозок не міг зрозуміть їх думок,
Серце ж моє розуміло.

Дивною казкою був мені світ,—
Так, наче він мені снився.
Безліч пройшло з того часу вже літ,—
Світ же, як сон, і лишився.